

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 12ης Μαΐου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΕ) 1259/2010 — Πεδίο εφαρμογής — Αναγνώριση αποφάσεως ιδιωτικού διαζυγίου εκδοθείσας από θρησκευτική αρχή σε τρίτο κράτος — Πρόδηλη αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου»

Στην υπόθεση C-281/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht München (Γερμανία) με απόφαση της 2ας Ιουνίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Soha Sahyouni

κατά

Raja Mamisch,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: A. Calot Escobar

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και την J. Mentgen,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Pochet και L. Van den Broeck καθώς και από τον S. Vanrie,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και F.-X. Bréchet,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Z. Fehér, G. Κοός και M. Bóra,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Wilderspin,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΕ) 1259/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010, για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό (ΕΕ 2010, L 343, σ. 10).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Soha Sahyouni και του Raja Mamisch σχετικά με δίκη έχουσα ως αντικείμενο την αναγνώριση αποφάσεως σε γαμικές διαφορές η οποία εκδόθηκε από θρησκευτική αρχή σε τρίτο κράτος.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1259/2010 προβλέπει ότι ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή «στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό, σε περιπτώσεις στις οποίες υπάρχει σύγκρουση δικαίων».
- 4 Το άρθρο 8 του ως άνω κανονισμού έχει ως εξής:

«Ελλείπει επιλογής [...], το διαζύγιο και ο δικαστικός χωρισμός υπόκεινται στο δίκαιο του κράτους:

 - α) της συνήθους διαμονής των συζύγων κατά τον χρόνο υποβολής αγωγής στο δικαστήριο ή, ελλείψει αυτής
 - β) της τελευταίας συνήθους διαμονής των συζύγων, υπό την προϋπόθεση ότι η διαμονή αυτή δεν έπαυσε να υφίσταται ένα έτος και πλέον πριν από την υποβολή αγωγής στο δικαστήριο και εφόσον ο ένας εκ των συζύγων εξακολουθεί να διαμένει στο συγκεκριμένο κράτος κατά τον χρόνο υποβολής αγωγής στο δικαστήριο ή, ελλείψει αυτής
 - γ) της ιθαγένειας των δύο συζύγων κατά τον χρόνο υποβολής αγωγής στο δικαστήριο ή, ελλείψει αυτής
 - δ) του επιληφθέντος δικαστηρίου.»
- 5 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (ΕΕ 2003, L 338, σ. 1), ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου, για θέματα διαζυγίου, δικαστικού χωρισμού και ακύρωσης γάμου.
- 6 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

[...]

- 4) Ο όρος “απόφαση” περιλαμβάνει κάθε απόφαση διαζυγίου, δικαστικού χωρισμού ή ακύρωσης γάμου, καθώς και κάθε απόφαση σχετικά με τη γονική μέριμνα, που εκδίδεται από δικαστήριο κράτους μέλους, ασχέτως ονομασίας της, όπως “διαταγή”, “διάταξη” ή “απόφαση”.

[...]».

- 7 Κατά το άρθρο 21, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, οι αποφάσεις που εκδίδονται σε κράτος μέλος αναγνωρίζονται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς καμία διαδικασία.

Το γερμανικό δίκαιο

- 8 O Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (νόμος περί διαδικασίας σε οικογενειακές υποθέσεις και υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας) προβλέπει τα εξής:

«Άρθρο 107. Αναγνώριση των αλλοδαπών αποφάσεων σε γαμικές διαφορές

(1) Οι αποφάσεις περί κηρύξεως της ακυρότητας του γάμου οι οποίες εκδίδονται στην αλλοδαπή [...] αναγνωρίζονται μόνον εφόσον η δικαστική διοίκηση του ομόσπονδου κράτους έχει διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αναγνώρισεως. Αν έχει αποφανθεί δικαστήριο ή αρχή κράτους του οποίου ήταν υπήκοοι αμφότεροι οι σύζυγοι κατά τον χρόνο εκδόσεως της απόφασεως, η αναγνώριση δεν εξαρτάται από διαπίστωση εκ μέρους της δικαστικής διοικήσεως του ομόσπονδου κράτους.

(2) Αρμόδια είναι η δικαστική διοίκηση του ομόσπονδου κράτους στο οποίο ένας εκ των συζύγων έχει τη συνήθη διαμονή του. [...]

(3) Οι κυβερνήσεις των ομόσπονδων κρατών δύνανται να μεταβιβάσουν, με κανονιστική απόφαση, τις αρμοδιότητες τις οποίες απονέμει η παρούσα διάταξη στις δικαστικές διοικήσεις των ομόσπονδων κρατών σε έναν ή περισσότερους προέδρους των Oberlandesgericht. [...]

(4) Η απόφαση εκδίδεται κατόπιν αιτήσεως. Η αίτηση υποβάλλεται από οποιονδήποτε πιθανολογεί έννομο συμφέρον για την αναγνώριση.

[...]

(6) Αν η δικαστική διοίκηση του ομόσπονδου κράτους διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αναγνώρισεως, ο σύζυγος ο οποίος δεν υπέβαλε την αίτηση μπορεί να ζητήσει από το Oberlandesgericht να εκδώσει απόφαση. [...]

(7) Αρμόδιο είναι το πολιτικό τμήμα του Oberlandesgericht στην περιφέρεια του οποίου έχει την έδρα της η δικαστική διοίκηση του ομόσπονδου κράτους. [...]

(8) Οι ανωτέρω διατάξεις εφαρμόζονται αναλόγως σε περίπτωση που ζητείται να διαπιστωθεί ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αναγνώρισεως.

[...]

Άρθρο 109. Κωλύματα αναγνώρισεως

1) Η αναγνώριση αλλοδαπής αποφάσεως αποκλείεται

1. αν τα δικαστήρια του έτερου κράτους δεν έχουν δικαιοδοσία κατά το γερμανικό δίκαιο·

[...]

4. αν η αναγνώριση της αποφάσεως οδηγεί σε αποτέλεσμα προδήλως ασυμβίβαστο με ουσιώδεις αρχές του γερμανικού δικαίου, ιδίως αν η αναγνώρισή της είναι ασυμβίβαστη με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

9. Στις 27 Μαΐου 1999, ο R. Mamisch και η S. Sahyouni τέλεσαν γάμο στην περιφέρεια του ισλαμικού δικαστηρίου της Χομς (Συρία). Ο R. Mamisch είναι εκ γενετής Σύριος υπήκοος. Το 1977 απέκτησε τη γερμανική ιθαγένεια με πολιτογράφηση. Έκτοτε έχει και τις δύο ιθαγένειες. Η S. Sahyouni είναι εκ γενετής Σύρια υπήκοος και απέκτησε τη γερμανική ιθαγένεια μετά τον γάμο της.
10. Μέχρι το 2003, οι σύζυγοι ζούσαν στη Γερμανία, εν συνεχεία μετακόμισαν στη Χομς. Το καλοκαίρι του 2011 επέστρεψαν για σύντομο χρονικό διάστημα στη Γερμανία εξαιτίας του εμφυλίου πολέμου στη Συρία, κατόπιν, από τον Φεβρουάριο του 2012, έμεναν πότε στο Κουβέιτ και πότε στον Λίβανο. Κατά το διάστημα αυτό διέμεναν επίσης επανειλημμένως στη Συρία. Σήμερα, οι δύο διάδικοι της κύριας δίκης μένουν και πάλι σε διαφορετικές κατοικίες στη Γερμανία.
11. Στις 19 Μαΐου 2013, ο R. Mamisch δήλωσε τη βούλησή του να διαζευχθεί τη σύζυγό του, δι' απαγγελίας του τύπου του διαζυγίου από τον εκπρόσωπό του ενώπιον του θρησκευτικού δικαστηρίου της Σαρία στην πόλη της Λατάκιας (Συρία). Στις 20 Μαΐου 2013, το δικαστήριο αυτό διαπίστωσε τη λύση του γάμου με διαζύγιο.
12. Στις 30 Οκτωβρίου 2013, ο R. Mamisch ζήτησε την αναγνώριση της εκδοθείσας στη Συρία αποφάσεως διαζυγίου. Με απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 2013, ο πρόεδρος του Oberlandesgericht München (Εφετείου Μονάχου) δέχθηκε την αίτηση αυτή, διαπιστώνοντας ότι συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την αναγνώριση της ως άνω αποφάσεως διαζυγίου.
13. Στις 18 Φεβρουαρίου 2014, η S. Sahyouni ζήτησε να ακυρωθεί η εν λόγω απόφαση και να κριθεί ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για την αναγνώριση της επίμαχης αποφάσεως διαζυγίου.
14. Με απόφαση της 8ης Απριλίου 2014, ο πρόεδρος του Oberlandesgericht München απέρριψε το αίτημα της S. Sahyouni. Στην εν λόγω απόφαση, τόνισε ότι η αναγνώριση της αποφάσεως διαζυγίου διέπεται από τον κανονισμό 1259/2010, ο οποίος έχει εφαρμογή και στα ιδιωτικά διαζύγια. Ελλείψει έγκυρης επιλογής του εφαρμοστέου δικαίου και ελλείψει κοινής συνήθους διαμονής των συζύγων κατά το έτος προ του διαζυγίου, το εφαρμοστέο δικαίο καθορίζεται κατά τις διατάξεις του άρθρου 8, στοιχείο γ', του εν λόγω κανονισμού. Όταν αμφότεροι οι σύζυγοι έχουν διπλή ιθαγένεια, καθοριστική είναι η ενεργός ιθαγένεια κατά την έννοια του ημεδαπού δικαίου. Η ιθαγένεια αυτή ήταν, κατά το χρόνο του επίμαχου διαζυγίου, η συριακή. Επισήμανε ακόμη ότι η δημόσια τάξη κατά την έννοια του άρθρου 12 του κανονισμού 1259/2010 δεν απαγορεύει την αναγνώριση της επίμαχης αποφάσεως διαζυγίου.
15. Το Oberlandesgericht München, το οποίο ως εκ τούτου επιλήφθηκε της διαφοράς, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Εκτείνεται το, κατά το άρθρο 1 αυτού, πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1259/2010 στο αποκαλούμενο ιδιωτικό διαζύγιο, εν προκειμένω διαζύγιο που εκδόθηκε ενώπιον θρησκευτικού δικαστηρίου της Συρίας δυνάμει της Σαρία;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα.

- α) Σε περίπτωση εξετάσεως της δυνατότητας αναγνώρισεως ενός διαζυγίου στην ημεδαπή, έχει εφαρμογή το άρθρο 10 του κανονισμού 1259/2010;
- β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, στοιχείο α:

— Πρέπει, κατά τρόπο αφηρημένο, να αποτελέσει βάση αναφοράς σύγκριση εκ της οποίας προκύπτει ότι το δίκαιο του κράτους του δικάζοντος δικαστηρίου παρέχει μεν πρόσβαση στο διαζύγιο και στον άλλο σύζυγο, εξαρτά όμως το διαζύγιο, λόγω του φύλου του συζύγου, από άλλες διαδικαστικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις από αυτές που ισχύουν για την πρόσβαση του πρώτου συζύγου,

ή,

— Εξαρτάται η ισχύς του κανόνα από το αν η εφαρμογή του αλλοδαπού δικαίου, που εισάγει κατά τρόπο αφηρημένο διακρίσεις, εισάγει επίσης διακρίσεις, κατά τρόπο συγκεκριμένο, στην υπό εξέταση περίπτωση;

- γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, στοιχείο β, δεύτερη περίπτωση:

Αποτελεί η συναίνεση στο διαζύγιο του συζύγου εις βάρος του οποίου γίνεται διάκριση, περιλαμβανομένης της συναίνεσεως υπό τη μορφή βεβαιωμένης αποδοχής ανταλλαγμάτων, λόγο μη εφαρμογής του κανόνα;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 16 Κατά το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της υποθέσεως ή όταν μια αίτηση ή μια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.
- 17 Η διάταξη αυτή πρέπει να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση.
- 18 Διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου δεν έχει υποβληθεί αίτηση διαζυγίου, αλλά αίτηση αναγνώρισεως αποφάσεως διαζυγίου εκδοθείσας από θρησκευτική αρχή σε τρίτο κράτος.
- 19 Παρατηρείται ακόμη ότι προκύπτει μεταξύ άλλων από τα άρθρα 1 και 8 του κανονισμού 1259/2010 ότι ο εν λόγω κανονισμός, που αποτελεί το αντικείμενο των προδικαστικών ερωτημάτων, καθορίζει απλώς τους κανόνες συγκρούσεως των εφαρμοστέων δικαίων σε θέματα διαζυγίου και δικαστικού χωρισμού, αλλά δεν ρυθμίζει την αναγνώριση, σε κράτος μέλος, μιας ήδη εκδοθείσας αποφάσεως διαζυγίου.
- 20 Απεναντίας, ο κανονισμός 2201/2003 καθορίζει, μεταξύ άλλων, τους κανόνες σχετικά με την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές. Ο εν λόγω κανονισμός δεν έχει όμως εφαρμογή σε τέτοιες αποφάσεις οι οποίες έχουν εκδοθεί σε τρίτο κράτος.
- 21 Ειδικότερα, βάσει του άρθρου του 2, σημείο 4, και του άρθρου του 21, παράγραφος 1, ο εν λόγω κανονισμός περιορίζεται στην αναγνώριση αποφάσεων που εκδίδονται από δικαστήριο κράτους μέλους.
- 22 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 2201/2003 έχει εφαρμογή μόνο μεταξύ των κρατών μελών, η αναγνώριση αποφάσεως διαζυγίου εκδοθείσας σε τρίτο κράτος δεν εμπίπτει στο δίκαιο της Ένωσης.
- 23 Επομένως, στη διαφορά της κύριας δίκης δεν έχουν εφαρμογή ούτε οι διατάξεις του κανονισμού 1259/2010, στις οποίες αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο, ούτε οι διατάξεις του κανονισμού 2201/2003 ούτε άλλη νομική πράξη της Ένωσης.

- 24 Υπ' αυτές τις συνθήκες, τίθεται το ερώτημα αν, μολονότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο είναι εντούτοις αρμόδιο να απαντήσει στα υποβληθέντα ερωτήματα.
- 25 Συναφώς, το Δικαστήριο, στις σκέψεις 36 και 37 της αποφάσεώς του της 18ης Οκτωβρίου 1990, Dzodzi (C-297/88 και C-197/89, EU:C:1990:360), έκρινε ότι οι συντάκτες της Συνθήκης ΛΕΕ δεν είχαν την πρόθεση να αποκλείσουν από την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου τις αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως που αφορούν διάταξη του δικαίου της Ένωσης στην ειδική περίπτωση στην οποία το εθνικό δίκαιο κράτους μέλους παραπέμπει στη διάταξη αυτή προκειμένου να προσδιορίσει τους κανόνες οι οποίοι εφαρμόζονται σε αμιγώς εσωτερική του κατάσταση και ότι, απεναντίας, η έννομη τάξη της Ένωσης έχει πρόδηλο συμφέρον, προκειμένου να αποφεύγονται ερμηνευτικές αποκλίσεις στο μέλλον, να ερμηνεύεται κατά τρόπο ενιαίο κάθε διάταξη του δικαίου της Ένωσης, ανεξαρτήτως των συνθηκών υπό τις οποίες εφαρμόζεται.
- 26 Στη μετέπειτα νομολογία του, το Δικαστήριο έκρινε εαυτό αρμόδιο να αποφανθεί επί αιτήσεων προδικαστικής αποφάσεως που αφορούσαν διατάξεις πράξεως της Ένωσης σε περιπτώσεις κατά τις οποίες τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της ρυθμίσεως αυτής, αλλά οι εν λόγω διατάξεις είχαν εφαρμογή βάσει του εθνικού δικαίου, λόγω παραπομπής που πραγματοποιούσε το εθνικό δίκαιο σε αυτές (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, όταν εθνική νομοθεσία εναρμονίζει τις λύσεις τις οποίες προβλέπει για περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οικείας ρυθμίσεως της Ένωσης προς τις λύσεις που έχουν γίνει δεκτές από την εν λόγω ρύθμιση, υφίσταται ορισμένο συμφέρον της Ένωσης για ομοιόμορφη ερμηνεία των διατάξεων της εν λόγω ρυθμίσεως ώστε να αποφεύγονται ερμηνευτικές αποκλίσεις στο μέλλον (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 27 Το Δικαστήριο έχει επίσης υπογραμμίσει ότι η εκ μέρους του ερμηνεία διατάξεων του δικαίου της Ένωσης σε περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω δικαίου δικαιολογείται όταν το εθνικό δίκαιο προβλέπει την άμεση και ανεπιφύλακτη εφαρμογή τους για να εξασφαλισθεί ομοιόμορφη μεταχείριση τόσο των εν λόγω περιπτώσεων όσο και εκείνων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης. Το Δικαστήριο καλείται επομένως να ελέγξει αν υφίστανται αρκούντως σαφείς ενδείξεις ώστε να μπορέσει να διαπιστώσει την παραπομπή αυτή στο δίκαιο της Ένωσης (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, σκέψεις 47 και 48).
- 28 Πάντως, μολονότι το Δικαστήριο δύναται, υπ' αυτές τις συνθήκες, να προβεί στη ζητηθείσα ερμηνεία, δεν απόκειται σε αυτό να λάβει τέτοια πρωτοβουλία αν δεν προκύπτει από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ότι το αιτούν δικαστήριο έχει πράγματι τέτοια υποχρέωση (βλ. διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 2014, C., C-122/13, EU:C:2014:59, σκέψη 15).
- 29 Ειδικότερα, μόνο βάσει των διευκρινίσεων τις οποίες παρέχει το εθνικό δικαστήριο στην απόφασή του περί παραπομπής δύναται το Δικαστήριο να κρίνει αν είναι αρμόδιο να απαντήσει στα υποβληθέντα ενώπιόν του ερωτήματα.
- 30 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει κανένα στοιχείο ικανό να θεμελιώσει αρμοδιότητα του Δικαστηρίου βάσει της εκτεθείσας στις σκέψεις 25 έως 27 της παρούσας διατάξεως νομολογίας, εφόσον το εθνικό δικαστήριο δέχεται ως δεδομένη την εφαρμογή του κανονισμού 1259/2010 στα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης και περιορίζεται να διαβεβαιώσει ότι ο «πρόεδρος του Oberlandesgericht München εξέθεσε ότι η δυνατότητα αναγνώρισεως της επίδικης αποφάσεως διέπεται από τον κανονισμό [1259/2010], ο οποίος έχει εφαρμογή και στα αποκαλούμενα ιδιωτικά διαζύγια».

- 31 Το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει άλλες ενδείξεις προς θεμελίωση της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 1259/2010 ή άλλων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης στα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης.
- 32 Επισημαίνεται πάντως ότι το αιτούν δικαστήριο εξακολουθεί να έχει την ευχέρεια να υποβάλει νέα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως όταν θα είναι σε θέση να παράσχει στο Δικαστήριο όλα τα στοιχεία που θα του επιτρέψουν να αποφανθεί (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διατάξεις της 14ης Μαρτίου 2013, EBS Le Relais Nord-Pas-de-Calais, C-240/12, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:173, σκέψη 22, της 18ης Απριλίου 2013, Adiamix, C-368/12, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:257, σκέψη 35, καθώς και της 5ης Νοεμβρίου 2014, Hunland-Trade, C-356/14, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2340, σκέψη 24).
- 33 Υπ' αυτές τις συνθήκες, διαπιστώνεται, επί τη βάσει του άρθρου 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ότι το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν από το Oberlandesgericht München.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) διατάσσει:

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι προδήλως αναρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν από το Oberlandesgericht München (Εφετείο Μονάχου, Γερμανία) με απόφαση της 2ας Ιουνίου 2015.

(υπογραφές)